

**KATEHEZE U GODINI ZAHVALE ZA SLIKU MILOSRDNOG ISUSA
I DNEVNIK SV. FAUSTINE
(2023. – 2024.),
pripremaju: Sestre Milosrdnog Isusa (Sisak)
22. kolovoza 2024.**

Isuse, uzdam se u Tebe!

Često možemo čuti kako mnogi govore da imaju ranjeno srce, da ono krvari i da ne znaju kako ozdraviti ili čime utješiti svoje srce. Rane srca, kako volimo reći, zadali smo sami sebi ili su pak nastale pod utjecajem raznih životnih događaja ili su nam ih zadale osobe koje smo sreli na svom životnom putu. A onda dolazi trenutak kada čovjekovo srce više ne može zadržavati svu bol i patnju u sebi te znamo reći kako je dovoljna samo jedna kap koja će prelići čašu i da će nam se srce 'raspuknuti'. Ali što znači da će nam srce se 'raspuknuti', hoće li doista i što pod tim mislimo? Isus kroz Svoje probodeno, ranjeno i uskrslo Srce donosi život našem srcu, On je taj koji može iscijeliti naše srce i naše rane. Od nas traži samo jedno – da Mu dopustimo da On može djelovati u nama i po nama. U ovome razmatranju promišljat ćemo o Srcu Isusovu i o našem srcu. Kroz poticajne misli iz *Dnevnika* sv. Faustine, usmjerit ćemo svoje misli i pogled prema Onome koji je sve naše rane i boli već uzeo na Se, prema Onomu koji dopušta da naslonimo svoje ranjeno srce i glavu na Njegovo Presveto Srce.

Učini srce moje po Srcu Svome!

Čovjek se kroz svoj život često susreće s trpljenjem i križem i nakon susreta s tom istinom i životnom stvarnošću biva ranjen i slomljen gubeći tlo pod nogama. Sveta Faustina je u životu i sama prolazila kroz razne kušnje i trpljenja, ali nije dopuštala da je slome, već da je podignu na jednu novu duhovnu razinu na kojoj je sve više umirala sebi, a bivala sve sličnija Njemu. Zapisuje: „**Trpjati – ne tužiti se, tješiti druge, a svoje vlastito trpljenje uranjati u Presveto Srce Isusovo.**“ (Dn 224) Ojačana pozivom kojim ju je Bog obdario, daruje svoj život za druge, ne traži svoju udobnost, već čini sve kako bi onima koje je susretala donosila utjehu zaboravljajući pritom na svoja vlastita trpljenja. Sveta Faustina je spoznala što znači predati se Gospodinu do kraja i kako živjeti svoj poziv potpunim predanjem u volju Božju. Put takvoga odricanja i umiranja sebi nije lagan ni jednostavan, ali je način na koji čovjek shvaća da je samo stvorenje te dopušta svome Stvoritelju da ga kroz život iznova oblikuje i mijenja na Svoju sliku. Tek kada predamo svoje srce Gospodinu, kada On bude prvi na ljestvici svih naših želja i očekivanja, bit ćemo slobodni iznutra – jer ništa nam neće značiti ni ako nešto i izgubimo ili ne postignemo samo ako nam On bude sve. Svi smo skloni u postavljanju vlastitih životnih kriterija ponekad i 'promijeniti' mjesto koje pripada Gospodinu, često to činimo nesvjesno ili iz neznanja, ali naše srce u tim odlukama osjeća pritisak, bol, jer se udaljuje od izvora svjetla koje jedino može donijeti mir srcu – od Gospodina. Bolni su to trenutci za dušu kada se udaljuje od Boga, ali su s druge strane i prilika da čovjek nanovo posloži životne kriterije dajući Gospodinu prvo mjesto u svoji odabirima. Sveta Faustina je svjesna kako je čovjek krhak i slab te vrlo kratkom molitvom zaziva Srce Isusovo da nas očuva: „**Najmilosrdnije Srce Isusovo, zaštiti nas pred opravdanim Božjim gnjevom.**“ (Dn 1526) Svoju molitvu upućuje ne iz straha pred Božjim gnjevom, već poradi brige za ljudske duše da se utječu Srcu Isusovu kako bi pronašle svoj mir i utjehu. Ono što je ta velika Svetica željela živjeti i postići svojim životom je bio neprestani rast u Božjoj milosti i ljubavi. Ona koja je Kristova Zaručnica svjesna je da bez Njega ne može učiniti ništa i da je bez Njega ništa. Usrdno Ga moli da promjeni njezino srce: „**O premilosrdno Srce Isusa, moga Zaručnika, učini srce moje po Srcu Svome.**“ (Dn 660) Biti svjestan odluke da uistinu želim da moje srce bude poput Srca Isusova znači prihvatiti sve, a ponajviše križeve koji će me sustizati na mojim životnim putevima. Ne bježati, već znati da je i samo Srce Isusovo bilo probodeno, znati prihvatiti križ znak je da smo predani Njemu i da nas nitko i ništa na ovome svijetu ne može zastrašiti ni odijeliti od ljubavi koja se izljuje iz Presvetog Srca Isusova. Vrlo hrabrim riječima sv. Faustina svima nama koji u životnim neprilikama posrćemo i padamo upućuje riječi: **O, nevjerne duše, razastirem vam zastore neba da bih vas uvjerila u Božju dobrotu da nepovjerenjem više ne ranjavate Preslatko Srce Isusovo. Bog je Ljubav i Milosrđe.** (Dn 281) Kada bismo znali činiti tako, kada bismo samo znali ne ranjavati Srce Isusovo svojim odabirima! Podari nam Gospodine vjeru i ljubav prema Tebi kojom je

živjela sv. Faustina. Neka ove riječi zažive u našim srcima, sjetimo ih se kad nam je teško, kada nam ponestane snage i slušajmo kako odjekuje u našim srcima: Kćeri moja, sine moj – „**pogledaj u moje milosrdno srce**“ (Dn 177), i pronaći ćeš svoj mir.

Razmatranje pred slikom Milosrdnog Isusa

Umirit ću se i ponizno pristupiti slici Milosrdnog Isusa. Ako je potrebno i ako imam takvu mogućnost zapalit ću svijeću koja će me podsjećati da je Gospodin uz mene, da je On moje svjetlo i da to isto svjetlo želi donijeti mojoj duši i mome srcu. Mogu ugastiti sva svjetla i samo svijeću ostaviti da osvjetljava sliku ispred koje se nalazim. Krist je moje svjetlo. Dolazim pred Gospodina cijelim svojim bićem, donosim Mu ono jedino što je moje, donosim Mu svoje slabosti i grijeha, donosim Mu svoje ranjeno srce. Promatram svaki dio slike ispred koje se nalazim, ali danas svoj pogled usmjeravam na Isusovo Srce, mjesto iz kojega izviru crvena i blijeda zraka... Želim biti uz Srce Isusovo, nasloniti svoje srce na Njegovo Srce. Promotrit ću kako velika svjetlost izlazi iz toga Mjesta koje je bilo probodeno za moje grijeha. U mislima ću proživjeti trenutak u kojemu je Presveto Srce Isusovo bilo probodeno kopljem – za mene. Priznajem Isusu da sam slab, da sam slomljen, da se nemam snage više boriti s posljedicama svojih grijeha i iz dubine duše ću zavapiti i reći: „Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu Svome!“ Kolikogod je potrebno ponavljat ću te riječi da one ožive i dotaknu moje srce, da me podrže u odluci da predam Isusu svoje srce u potpunosti i bez oklijevanja. Promislit ću o tome koliko sam i ja sam ranio i povrijedio Srce Isusovo svojim nepovjerenjem, svojom mlakom vjerom koja je više razumska i 'teoretska', negoli iskrena i čista poput vjere djeteta.

Zagledat ću se u uskrslo Srce Isusovo, u svjetlost koja kao bljesak obasjava mjesto koje otvara Isusova lijeva ruka. Predat ću sada u trenutku tišine Gospodinu sve svoje sumnje, strahove, rane i boli te Ga zamoliti da me izliječi, da me ohrabri i da mi da snage kako bih započeo novi život, život kojim ću svjedočiti da je On živ, život u kojemu ništa drugo neće biti važno osim da se On u meni i u mome srcu proslavi. Hvala Ti, Isuse, jer liječiš moje srce.

Svjedočanstvo

Od trenutka kada je Isus dotaknuo moje srce u meni se sve počelo mijenjati, ali tada još nisam znao da je to On. Sve je započelo vrlo neobično. Nakon godina izbivanja iz Crkve u mojoj duši i srcu se pojavila želja za molitvom, ali iz sebičnih razloga, da sebi pomognem, a ne da se vratim Crkvi. Potaknut lošim životnim okolnostima, počeo sam tražiti smisao svega što mi se događa i iz dubine srca, iskreno kroz plač zavapio: „Isuse, spasi me!“ U meni je na trenutak srce zadrhtalo od radosti, ali se javilo i čuđenja što je to bilo. No, nisam tome pridavao preveliku pažnju. I dalje očajan, u svojim grijesima i nedaćama koje su me zadesile, nastavio

sam svoj život kako sam znao, upadao u još veće probleme i ranjavajući još više svoje srce, a sve to, paradoksalno, tražeći lijek i način kako da ga izliječim. Tada sam još živio sa svojim roditeljima: bilo mi je 20 godina kad me je majka jednog dana upitala bih li ju mogao odvesti na jednu duhovnu obnovu. Pristao sam, nisam ni na trenutak pomislio da će to biti i 'moja' duhovna obnova od koje će Bog započeti liječiti moje ranjeno srce. Pošto smo pristigli, mamu sam otpratio do mjesta gdje je trebao započeti susret. Na ulazu nas je dočekaao svećenik koji je vodio duhovnu obnovu i rekao mi kako je sretan da me vidi, da je lijepo vidjeti da ima još mladih koji žele predati svoje srce Gospodinu. Nasmijao sam se i rekao da je došlo do zabune i da ja nisam došao sudjelovati na duhovnoj obnovi, već sam samo dovezao mamu. Svećenik me pozvao da ostanem barem na uvodnom predavanju, no zahvalio sam mu i rekao da žurim natrag. Pozdravili smo se, sjeo sam u auto, ali nešto mi nije dalo mira i pomislio sam da možda ipak ostanem, da vidim što se tu događa, više zbog znatiželje, nego zbog ičega drugog. Sjeo sam u zadnju klupu, na dno crkve. Na početku smo se pomolili, a svećenik je započeo svoj uvod riječima: „Isuse, spasi me!“ U meni kao da je nešto opet prostrujalo kao onoga dana kada sam i sam zavapio tim riječima. Nastavio je govoreći da se ništa u našem životu ne događa slučajno i ako netko misli da je ovdje slučajno da nije, jer Bog ga treba baš ovdje i sada. U nutrimi mi se sviđalo to što govori, ali sam se pravio faca i gestom lica pokazivao da su to sve gluposti; a htio sam još slušati o tome. Uslijedilo je pitanje za sve okupljene: „Želiš li predati svoje srce Gospodinu?“ Odmah mi je došao odgovor u srce: „Želim!“, a na oči su mi navrle suze, počeo sam ubrzano disati, izašao iz crkve i doslovno pobjegao doma. Mama nije znala da sam te večeri ostao tamo... Pitao sam je, možda i mjesec dana nakon toga, tko je bio taj svećenik i da bih htio razgovarati s njime. Mama, sva radosna, odmah je nazvala i dogovorila susret. Uslijedilo je nekoliko razgovora, a u konačnici i ispovijed koja je promijenila moj život iz temelja, ispovijed koja me je oslobodila i u kojoj sam osjetio da je započelo ozdravljati moje srce, da su rane srca počele zacjeljivati, da sam slobodan i da sam dijete Božje. Nakon ispovijedi svećenik mi je darovao sličicu Milosrdnog Isusa i time je započeo i moj hod s Milosrdnim Isusom. Zahvalan sam Bogu što je uslišao moju molitvu i vapaj te mi dao snage i hrabrosti da Mu predam svoje srce.

Sestre Milosrdnog Isusa, Sisak

lektura: Marija Vuković